

største Interesser staa paa Spil, i Reglen giver overordentlig korte Tidsfrister for Toldreformer. Det er min Anskuelse, at det maa betragtes som meget glædeligt, at Folkethinget har søgt at udvide Lovens Omraade, og det glæder mig, at den har faaet en saa grundig Behandling, som vi specielt skulde den ærede Ordfører i Folkethinget. Jeg tror, at det er rigtigt at vise, at vi nu ville gaa noget bort fra Løsternes Vej og gaa til virkelig at borttage endel af den Beskyttelse, som Alle, der have haft med denne Sag at gjøre, betragte som urimelig. Jeg glæder mig over, at Folkethinget er gaaet den Vej, og jeg haaber ganske sikkert, at Landsthinget vil gaa den Vej ikke nu at tage § 2 af Loven ud, og at det endnu mindre indirekte ved at tage denne § 2 ud vil lade Loven blive til Intet; thi jeg tror, at i denne Henseende staar der lige saa store Interesser paa Spil (Brok: Nei!). Jeg hører en æret Nabo sige Nei; men jeg tror, at, naar man nu har ventet ogsaa i Bestindien — og det gjælder, skjøndt der ganske sikkert indføres Sukker fra mange andre Steder end vore egne Der —, at Loven af 1871 skulde blive forlænget, vil det være ganske overordentlig ubilligt, at de Stibe, der efter den 1ste April komme hertil, maa for Muscovados Sukker betale en meget høj Told, medens de, der handle med Fariner, kunne faae den Fornøielse at faae dem billigere ind. Jeg tror, at det vilde være at krænke mange Interesser, og jeg tror ikke, det er rigtigt at udstemme § 2 for at gaa saa langt somt tilværks, at de, der have Beskyttelsen, som vi fornemene kunne taale et Afdrag, dog skulde komme til at lide dette.

Jeg kommer nu til det mere specielle Punkt, Satsen 12 Dre, og jeg skal da sige, at jeg glædede mig meget over den upartiske Fremstilling, som det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) har givet af Sukkerkommissionens Betænkning Side 21—23. Jeg er ikke ganske enig med ham i, at Beskyttelsen ikke skulde være større end 2 Dre, selv med det betydelige Afdrag, vi gjøre for den tilfyneladende Udsørselspræmie fra andre Steder; men jeg tror, at det er vanskeligt at føre et positivt Bevis i saa Henseende. Det beror paa et Skjøn; man kan vel bevise, at den maa ligge meget nær derved, men ikke, at den netop maa have denne Størrelse. Jeg tror, at den er noget større, og at man meget gjerne kan gaa til Satsen 12 Dre; men med Hensyn til disse Sætter 12 og 12,5 maa jeg atter gjøre opmærksom paa den Betænkning, der er skreven i Folkethinget, og at det store Flertal i Udvalget er enigt om at sætte Tolden til 12, nogle Medlemmer vilde gaa noget lavere, skjøndt de ikke vilde tage Beskyttelsen helt bort, og kun 2 Medlemmer ønskede at holde paa 12,5. Jeg kan ikke negte, at, naar Lovforslaget var kommet herind med denne sidste Sats, kunde jeg overordentlig godt have stemt derfor, stolende paa, at vi senere kunde komme lidt videre ned,

og under tilbørligt Hensyn til de Interesser, der ere tilstede, og overfor hvilke man skal være varsom. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at selv den ærede Finanzminister, skjøndt han helst ikke vilde have Lovens Omraade udvidet nu, og holdt paa Satsen 12,5 Dre, dog i sit Foredrag Sp. 4803 siger: „Jeg vil ikke negte, at man maaffe nok, naar man næste Gang kommer til dette Spørgsmaal, f. Ex. ved Behandlingen af den almindelige Toldlov, kan gaa ned til 12 Dre“. Det vil dog altsaa vise, at den ærede Finanzminister ikke har været saa stor Betænkning ved Satsen 12 Dre, og han gjør ogsaa en Betragtning gjældende, som vi ogsaa maa gjøre gjældende ved at betragte Sukkerkommissionens Betænkning, nemlig den Udvikling, Raffinaderierne have haft, og den Udvikling, hvori de ere. Man maa huske, at der netop ved Behandlingen af denne Sag har været Diskussion om, hvorvidt en egentlig Toldlovsforhandling kunde ventes, og at der fra Mindretallets Side udtaltes en Anskuelse, som jeg ogsaa nærer, at denne Lov ikke vil komme for iaar, men at der fra den ærede Ordførers og den ærede Finanzministers Side protesteredes mod denne for pessimistiske Anskuelse. Man ser altsaa dog, at man ved Behandlingen af den almindelige Toldlov tror maaffe at kunne affviere ved 12 Dre, og Sagen kan da ikke være saa farlig. Min Stilling til Sagen er den, at, hvis man vedtager, at Tolden skal være 12,5, og der dog bliver Tid til, at Loven kan gennemgaa de Stadier, den har for at blive til Lov, kan jeg stemme derfor; men ved Vædringsforslag, der gaa ud paa at faae § 2 bort, tror jeg, at vi af Hensyn til Interesser, der meget fortjene, at man tager Hensyn til dem, men som efter Alles Mening, efter Landsthingets, Folkethingets, de forskjellige Ministeriers og de forskjellige Udvalgsbetænkningers Mening paa ingen Maade fortjene at beholde den Beskyttelse, der ligger i en Told af 13,5, ville komme til at lade den vedblive at beholde denne Beskyttelse 1—1½ Aar eller længere og samtidig krænke andre Interesser og vise, at vi ikke ville ind paa den Vej at reformere Toldloven, men lade en Beskyttelse, som paa mange Punkter er urimelig, vedblive, og ingenlunde vise Smødekommen imod de Anskuelse, der gaa ud paa at lade indtræde Reformen i Toldlovgivningen i Retning af Frihandelsprinciper.

Krieger: Jeg vil ikke ved nærværende Behandling indlade mig paa Sagens Realitet, men finder Opfordring til at udtale, at medens jeg finder det ganske i sin Orden, at man har fremmet Sagen ekstraordinært ved denne 1ste Behandling, for at den kunde komme under Forhandling, tror jeg det ikke rigtigt — idetmindste vil jeg ikke være med dertil — at vedtage denne Lov uforandret ved tre ekstraordinære Behandlinger, saaledes som det nødvendig maatte ske, dersom Loven skulde